

~~17~~
EX BIBLIOTH.
NATIONIS HUNGAR.

VITEBERG.

V-1

SIGNAT. MDCCCXXIII.

Supremus, hodierno die, habendus est honos CLEOPHAE SALOMAE LOESCHERIAE, tam clari matronae exempli, ut, quid agendum sit uxoris, haec, exulto coniugii officio, praecipere, quid matribus optandum, haec, bono fecunditatis suae fato, docere, uideatur. Quanta sit uxoris, probae, prudentis, frugalis, commendatio, longum est, repetita literarum memoria, exponere, is uero, breuitatis causa, loquatur, quem domesticus mali perpetui sensus admonet, uxore mala nihil esse peius. Ad prohibitum autem uxoriae laudem felicitis uteri experimentum si accedat, pariter cum ipso familiae incremento meritum crescit, ipsoque merito dignitas amplificatur. Sed multas commendauit ubertas, quibus uel scientia liberos educandi, uel cura, defuit, multas in dolis liberorum, clarius exsplendescens, erexit ad spem, longe optimam, quam tamen, exploratissimam prope, uel repentinus aliquis obruit casus, uel animi, in uitium flexi, prauitas delcuit. Adeo, inter pudentes mulieres, uxore commendatior est mater, matrum fortunatissima omnino du-cenda, cuius expectationem, multa partam sollicitudine, liberi non fallant. Magnum grauitatis, magnum fertilitatis, magnum disciplinae, nec spei minus, documentum illa dat Cornelia, Africanae filia, quam ueteres, non sine admiratione, commemorant, et posteris, ut coniugis, ut matris, specimen quoddam nobilissimum, produnt. Ea uero, Tiberio Graccho, summo in republica uiro, nupta, hunc tanta sibi caritate deuinxit, ut is uxoris uitam suae praetulerit saluti, quem, memorant, e duobus anguibus, in cubili deprehentis, marem, quo, ex haruspicum responso, uiueret Cornelia, necasse, neque ita multo post decessisse. Illa, uiro mortuo, duodecim liberis, quos ei genuerat, liberaliter instituendis, tam seuerè praefuit, ut non male stirpi suae tradatur consuluisse Tiberius, qui, pro tali femina, moriendum, putauerit, ut ipsa quoque Cornelia, ante Aureliam, Caesaris, Attiam, Augusti, matres, pro excellenti pueritiae magistra uenditetur. Quid sperauerit de progenie tantae indolis, aperit ipsa, cum, matronam illam, Campanam, quae ornamenta sua, eo quidem saeculo pulcherrima, superbius ostentabat, sermone traxit, quoad e schola redirent liberi, hisque in conspectum adductis, et haec, inquit, mea sunt ornamenta. Sed, cum, ceteris immature praereptis, praeter filiam, quae Scipioni Africano, minori, collocata est nuptum, filios duos, Tiberium et Caium, haberet superstites, hos autem iis innutruisset praecepris, ut, quamuis iisdem acerrimis aequales ingenii antecederent, praeclarius tamen ad summa quaeque eruditi, quam nati, uiderentur, tum uero ii, in praecipitia, nec opinato, conuersi, luctuosissimum uitae mortisque exitum habuerunt. Nam, res nouas, matre nequicquam, ut testis est epistola, dehortante, moliti, commoto reipub. statu, caeduntur, dum ciuilem dignitatis modum non concupiscunt, ac tumultuando gestiunt adipisci, quod respublica quietis obtulisset. Habet Romanus Sapiens, quod miretur, habet, quod Heluiae, ac Marciae, commendet, in excelso Corneliae animo, quae filiorum complorantibus casum, illamque consolantibus, sibi, negauit, infelicem se uideri,

deri, quae pepererit Graecos. Verum tamen, ut animi, quem tales aduer-
sae res probent, magnitudinem a meliore suarum conditione rerum duxit
alienam CLEOPHĒ, ita uirtute ipsa, quae deceat uxorem, nec Cor-
neliae, neque ulli, quae marito fidem praefuiterit, unquam cessit. Et-
enim, quod in Africani sinu didicerat illa, id haec multo castius haufit
in complexu Valentini Sittigii, uiri multo integerrimi, tantamque sanc-
tissimae ac doctrinae laudem adepti, ut hic Vormatia Martisburgum e-
uocaretur, ibique, quanta religione animi, quanta dicendi, in coetu
Dei, facultate, quanta muneris obeundi diligentia, tanta auctoritate, in
summa Aulicaque sacrorum procuracione, emineret. Hunc filia, patris
obseruantissima, libera Imperii ciuitate, ac perantiqua Vangionum sede,
quae illam, anno c1010c lvii, Id. Februar. ex Salome Hoehnigia,
originis in Tribocis patriciae, nascentem, excepit, secuta, ad Saxones
commigravit, et, assiduis incitata cohortationibus, sic oracula diuina, sic
interpretes eorum, amare coepit, ut horum uoce, horum consuetudine,
nihil reputaret suauius, et, illecebris uitae posthabitis, si nubendum sit ali-
quando, nullius, nisi Theologi, connubium sibi exoptaret. Res commen-
to uacat, ac tam bene cecidit, ut, una cum uirginis uirtute, in corpore pul-
chro pulcherrima, ad aures perlata, sanctissimum moueret animum
CASPARIS LOESCHERI, cuius merita, insigni doctrina, fa-
lutari eloquentia, incredibili labore, praecipua uitae innocentia, sic ea
sefe efferebant aetate, ut magnam nominis dignitatem capefferent,
gradumque sibi ad illam struerent amplitudinem, quam, tot tantorum-
que munerum perfunctionibus, tot editis ingenii monumentis, in omni,
qua est emendatior, orbe Christiano, iam sunt consecuta. Prospero hon-
oratoque connubii auspicio, quod, nuptiis, anno c1010c lxxii, Martis-
burgi celebratis, illustrarunt decem Principis loci conuiuiae, re-
spondebant, quae optari possent, cuncta, cum coniugi optimo opti-
ma coniux, in coniunctissimo quinque et quadraginta annorum ma-
trimonio, parem amori, parem fidei, impertiret honorem, cum ipsa,
quantum amaret illum, tantum ab illo amaretur, cum duodecim lib-
beros, in his octo filios, eniteretur, de iis unam tantummodo amitte-
ret filiam, reliquos antiquis et incorruptis imbueret moribus, ipsiusque
pietatis suae, ac spei, quam de illorum indole, fortunaque, conceperat,
fructum, multo uberrimum, ferret. Vidit enim, cum nuribus, gene-
ros, quorum non suppuderet eam, uidit ex his nepotes ac nepes, qui-
bus mirifice delectaretur, ab his cunctis tanta semper excepta ueneratio-
ne, ut id semper potissimum, quod illi probatissimum, uideretur. Ingenia
Graecorum laudantur optima, quibus illi male usi, cum, matre uiua et
inspectante, crudeliter interfissent, ea tamen, sicut ostendimus, noluit dici,
noluit uideri, misera, propterea, quod Graecos tulisset. Quae Loefche-
rorum sint ingenia, scimus nos magis, quam, pro necessitudine, dicere au-
demus, norunt tamen finitimae ac remorae gentes, quae, illorum scriptis se-
se erudiri, sefe capi, fatentur, norunt Reges ac Principes, qui Loefcheros
facerdotiis praeficiunt amplissimis, in consilio sacrorum, etiam summo-
rum, Aulac, Tribunalium, Dresenae, Vnariae, Lubenae, habent,
aliis,

alīs, uel ciuilibus aulicisque, uel literatis, in ipsa hac literarum sede, muneribus ornant, nouit omnis, qua religione, legibus, scientia liberali, stat et floret, respublica, et putat, in Loescherorum decoribus, quae uel conspexit, uel expectat, aliquid inesse, quod sibi, faeculoque, contemendum non uideatur. Proinde reliquit Loescheria Corneliae, mater felicissima multo infelicissimae, illam ex aere statuam, quae, matri Gracchorum Romae posita, narratur, dum ipsa, non a plebe concitata, sed ab optimo quoque ac maximo, parens Loescherorum uiua celebraretur ac mortua, suam illi non inuidit funestissimorum partuum gloriam, suum, ut uerius dicamus, in re misera, factum, dummodo non duorum, sed plurium praestantissimorumque filiorum, gradu, auctoritate, fama, fortuna, non uideretur magis, quam esset, perbeata. Rarum, fateor, felicitatis maternae, rarum coniugalis, deprehendo genus, quod tamen hoc minus miror, quo magis ueros utriusque generis fontes considero, in cultu Numinis religiosissimo, in concordia matrimonii nunquam discordae, in diligentissima domestici moris emendatione, in studio familiae, bonis exemplis regundae, beneficentia erga inopes, modestia erga quoslibet, comitate, nemini denegata, quibus illa rebus et Deum conciliabat sibi, et homines, ad bene sibi, bene sanguini suo, precandam, nunquam reluctantes, nunquam pertaesos, inuitabat. His de causis non desunt, opinor, boni, qui matronam existimationis tam bonae, graui, quem diu patienter tulit ea, morbo paulatim confectam, ac nuper, xviii Calendas Februarias, quasi placido quodam somno sopitam, desiderio prosequantur, qui Vidui simul, canis meritisque uenerandi, aetatem, quae, tot fracta laboribus, sensim relanguescit, iucundissimo sociac, in omni fortuna perfidelis, auxilio destitutam, doleant, qui genti Loescheriae, tantae matris obitu, in squalorem coniectae, calamitatem miserentur, qui denique, mecum, optent, ut Progenitoris, tam Venerabilis, senectute diuinitus confirmata, afflictac moeror familiae leniatur, et haec ipsa, coelesti defensa praesidio, careat acerbitate casuum, ac bene de sacris, bene de literis, bene de respublica omni, sicut optat, amplius mereri possit. Interim, pro illa, qua Diuam nos colimus, pietate, rogamus uos, CIVES, ut funus, quod matronae spectatissimi decoris, cum publica exequiarum dignitate, instruitur, hodie, factis a meridie sacris, in Aedem Marianam, libentes frequentesque comitemini, et, hac extremi comprobatione officii, declaretis, quanti aestimetis memoriam LOESCHERIANI nominis, nulla ingrati animi labe contaminati, quod me non eget praecone, et satis habet, si acquisissimis aliorum iudiciis relinquatur. P. P. XVI

Calendas Martias, quem diem *Dominicae Inuocantis* tribuunt
facti, sanctius ordinati, anno salutaris ortus

CID IDCC XVII

VITEMBERGAE
PRELO GERDESIANO

Ung.

VI 1

= [Occasionalia Vol. 2.
= Fumeralia K.-R.]

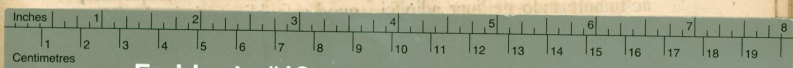
X.285598A

W 117
W 118

PRORECTOR
 ACADEMIAE VITEMBERGENSIS
 GEORG. FRIDER.
 SCHROEER
 SS. THEOL. D. EIVSDEMQUE PROF. PVBL.
 ET ALVMNORVM REG. EPHORVS

PRORECTOR
ACADEMIAE VITEMBERGENSIS
GEORG. FRIDER.
SCHROEER
 SS. THEOL. D. EIVSDEMQUE PROF. PVBL.
 ET ALVMNORVM REG. EPHORVS
CIVIBVS ACADEMICIS
 S P D

Farbkarte #13

B.I.G.

